

ISIDRE FONT

ESCOLA INFERIOR DE PAISATGE D'OLOI

NARCÍS CODERCH

ISIDRE FONT

Paisatge urbà, ocre

92 x 73

Acrílic s/t.

NARCÍS CODERCH

"La Xabell"

100 x 100

Acrílic s/t.

ISIDRE FONT

Paisatge per un avet verd

100 x 81

Acrílic s/t.

NARCÍS CODERCH

"Vaca Sagrada"

100 x 100

Acrílic i or s/t.

EL ARTE EN UNA Balsa: DAR LA ESPALDA

La balsa son las maderas donde todos, de manera individual o colectiva, nos agarramos. Son la supervivencia de unos esquemas y de unos grupos de pensamiento. La fundamentada fragilidad de la creación hace que los artistas se acojan a una serie de estrategias que preservan seguridades.

Ambos conocen bien los ingredientes técnicos, físicos y naturales, que se deben ir incorporando a un discurso plástico de digestión lenta, donde se fijan imágenes. Narcís Coderech e Isidre Font lejos de un discurso solitario, individual ..., manifiestan una experiencia de confrontación que nos permite leer las dos visiones de manera copulativa. Cada uno trabaja por separado, pero las obras pueden ser "una", juntándose con la naturalidad de una coherencia interna. Los resultados son disímiles como el icono representado: Isidre parte de la imagen urbana mientras que Narcís coge un fragmento vivo de la naturaleza, uno de los elementos que componen el tópico paisajístico de la montaña: las vacas.

Son, por tanto, ingredientes separados. Las vacas no se encuentran en calles urbanas, pero está el traslado, la conjunción de tierras/términos fronterizos. La ausencia de ilusión los conduce con toda naturalidad a subvertir los esquemas de la mal comprendida modernidad, renunciar al acto trascendente que utiliza el artista, huir del esquema o cuadrícula -las redes múltiples, las vías o enlaces- y constituirse plásticamente, de manera aséptica, distante, en su propio lenguaje.

El creador actual mira con ojos ajenos, críticos, todo lo que comporta un paisaje/paisaje de tradición, y, aún más, si la referencia nos dirige a una tónica Escuela de Olot. Pero hay otra mirada, los ojos conllevan otro tipo de provocación más inteligente y que, con toda naturalidad, resitúa la mirada:

- ¿Y por qué no pintamos todos, de manera consciente, vacas o paisajes ...?

- ¡Que fuerte!!! - dicen todos.

Y es, justo en este sentido, donde hay que preguntarse y dar la espalda, con miradas equívocas que toman los iconos como víctimas de una gran enfermedad, absolutamente deteriorados por el tiempo, sin que nadie les pueda echar una mano para salir adelante y hacer la lectura tráfuga. Lo más fuerte es pensar que hay elementos y formas que no se pueden desenterrar, cuando a lo mejor hoy la máxima provocación sea al revés: la visión aparentemente muy "apacible" de una vaca, perpetuada por el pintor con todas sus formas, con la líneas y las curvas que se necesitan, mirándonos ... ¿No es más "fuerte" perpetuar unos esquemas que, con el uso reiterativo, ya no representan ningún tipo de revulsivo, a menudo poniéndose rígido bajo el perfume mareante del concepto "actual", "moderno" ... o, en el peor caso, "vanguardia", manifiesto de los epígonos más desmarcados?. ¿No es más fuerte este detrito de palabras desmenuzadas en copias de copias de copias ...?. ¿Por qué está vedado para el creativo de hoy, si quiere ser considerado un personaje en toda regla, con una obra guapa, utilizar el paisaje o el entorno más cotidiano, aquellos rasgos perpetuados en otro tiempo por una escuela?. Es la mejor manera de dar la vuelta y devolverlos pasados por la criba de una calma incómoda: la ironía más cáustica.

Un punto de fuga, como en la música, un tema que teniendo el cuidado de una tradición representativa, llega a ser tanto o más provocativo porque nadie se atreve a enfrentarse a esto con la ironía que comporta tratarlo abiertamente. La pedantería del "moderno" se agarra a otra balsa (hay infinidad de balsas en el mundo del arte): ser diferente y novedoso es lo más importante, aunque muchas veces esto implique jugarse el pan en la confianza del analfabetismo de la mirada. En esta balsa hay que creerse poseedor de un saber despreciativo respecto a todo lo que ya tiene "padre" o "madre" (o aprovechar que los propios "padres" y "madres" no hayan llegado a los lugares donde se mueven). La frase indiscutible de un comentario de élite ante una obra cualquiera -la obra es lo que menos interesa-, es la que "revienta" con gratitud:

- ¡Esto ya se ha hecho!!! ... Mira, el mismo color de ..., o el lunar en la nariz que ya salía en las obras de ...

La necesidad de hacer notar un saber repleto de nombres (por otro lado se puede leer límite e impotencia), recordadas en

los milímetros que permiten saber si la tonalidad es esta o la redonda es como aquella; hace que los artistas se parezcan siempre a otro que lo ha hecho todo antes. ¿Copia de copia?. ¿Variantes de la recurrencia de sentir y de pensar?.

Una geografía concreta, un marco que impone, La Garrotxa, unos atributos de escuela ..., crear itinerarios que sólo confluyen en el recinto y en el espacio físico externo. Con ironía y decisión, atraviesan el lindar para ocupar un sitio tan libre como ficticio: el icono-vaca se universaliza sacado del contexto y el paisaje urbano de Olot pierde parte de sus atributos, enmascarado por una ficción brumosa donde se constata que los ojos no son nunca exclusivos a una fidelidad.

La vaca desentuma de inprevisto unos músculos acostumbrados a "posar", como elemento decorativo, bucólico, estático..., dentro de un paisaje. El juego creativo que plantean es para separar los dos lo que antes, en la tradición, constituía una unidad: la vaca deja de ser algo "bello" en medio de un paisaje. Aquella ciudad brumosa que desaparece a tramos enigmáticos bajo las pinceladas y la vaca sin prado, han dejado pasar por fin la hora fija.

La simulación de estos paisajes es otra: la línea inmóvil un desdoblamiento que agita otros movimientos. Antes el espectador creía en la certeza de las imágenes que salían de los cuadros: hoy intuye vagamente un elemento y un desplazamiento posible. Las situaciones arquitectónicas urbanas se desintegran: la constatación inmóvil de un motivo evocado es la certeza de quien sabe completar el puzzle de las imágenes presentadas.

¿Qué grados de reflexión podemos extraer de esta complicidad a dos voces?:

1. Más allá de la lectura tónica de unos valores emblemáticos, está el proceso creativo como conocimiento, la sinceridad del propio autor.

2. La importancia del diálogo a dos bandas para demarcar puntos de contacto, el retorno a un intercambio está lejos del individuo siempre solo que había caracterizado la década anterior.

3. Ante la mentira de la gran mentira implícita que hay en tantos lenguajes actuales, el hecho de vender una actitud que simplemente se lleva o viste en determinados circuitos, de agarrarse a la balsa de un discurso soporífero que lo explique todo como una especie de disección anatómica, enfriando las temperaturas muy por bajo cero en sentimientos y acciones, nos anima a la provocación.

Vamos del desenfreno emotivo a la prisión del intelecto, de la espontaneidad más absoluta a la necesidad exasperante de justificarse por el discurso teórico. El artista no piensa en crear sino en el cálculo de pasos a dar y con quien se debe emparentar en el trayecto marcado por el oportunismo: todo forma parte de la obra.

4. Ante los problemas de "siempre", reencontrar contradicciones, replantear, reformular ...

5. Descubrir la forma exterior, real, concreta, y la lectura interna que se hace entre lo que se ve, siente y quiere.

6. Leer la necesidad de cogerse a las palabras, tener teorías que acompañen y definan, sino todo se mueve para la gente que no puede entender la abstracción del pensamiento.

7. El tiempo de la imagen: aparece, piensas ... Imagen mental y visual caminan en direcciones opuestas. El tramo o intervalo es el lugar para pensar el arte, donde todo se mezcla y da lugar a la imagen plástica.

8. La reflexión crítica sobre un tema. El tiempo, avanzar, a veces rebota y vuelve hacia uno mismo. El paisaje o la tradición no tiene más historia que la que se le ha querido dar. No hay acontecimiento posible en ser o no ser paisajista.

El acontecimiento es la cúpula, el enlace sin género posible. Uno se enfrenta día a día con la naturaleza, el espacio urbano y, aunque no encuentra vacas a cada paso, sí deja la huella de unas vivencias que entran a formar parte de nuestro repertorio de imágenes, de la misma forma que no hay un principio o un final en el movimiento de la creación: jamás una forma ha de prescribir o describir.

U N A E S C U E L A " I N F E R I O R " D E P A I S A J E

En su momento, tuvo su importancia el libro "Olot, temps de ruptura". Unos jóvenes artistas olotenses tenían la necesidad de romper con la tradición artística de la ciudad que, insoslayablemente, identificaba arte con pintura paisajística. Tenían la necesidad de hacer un punto y aparte con esta pintura endulzada y bucólica, que era simple mimesis del privilegiado entorno natural de la Garrotxa. Tenían la necesidad, en definitiva, de manifestar que, desde la capital de La Garrotxa, se podía hacer algo más que ponerse a la cola de los seguidores de Vayreda. Aquellos jóvenes, Rosa Serra, Quim Domènec, Pere Solanilla y Xavier Carbonell ya no son tan jóvenes y tienen, hoy por hoy, una obra consolidada. Ellos son también un punto de referencia cuando se habla del arte de Olot.

Unos jóvenes artistas olotenses de hoy nos presentan su obra la cual también posee unas claras referencias a la tradición pictórica olotina. Narcís Coderch e Isidre Font ya no tienen necesidad de romper con la tradición. Dan por supuesto que ésta ha sido superada. Estableciendo así, una relación muy particular. Juegan con el paisaje y con todos aquellos referentes. Recreándose en este punto para terminar obteniendo una obra muy alejada del principio. Su exposición se titula, para empezar, "Escola Inferior de Paisatge", que viene a ser una réplica clara del nombre que durante la República se daba a nuestra escuela artística. Con este nombre nos dan a entender que hay cierta ironía referente a la tradición. Porque sí que en su obra hay paisaje. Es sin embargo muy distinto del que hacen Vayreda y sus seguidores. Se dedican, así, a un paisaje urbano, algo muy poco habitual en la escuela olotina. La obsesión de Narcís Coderch e Isidre Font por los rincones y los espacios reducidos -que justificaría también el título de la exposición- no tiene tampoco precedente. En lo que se alejan más claramente del paisaje típico es en la técnica que utilizan. Se puede calificar, sin duda alguna, de moderna. En algún momento la podríamos adjetivar de 'postmoderna'. Es ésta una calificación que ha sido utilizada muy a la ligera, sin precisar suficientemente lo que significaba exactamente. Lo que pintan estos dos artistas olotenses tiene, a mi modo de ver, una gran relación con todo lo que se ha llamado postmoderno.

En todo caso, lo que se nos presenta puede ser la producción de una escuela "inferior", aunque no de una escuela irrelevante. Se trata de una obra muy digna donde se concentra un gran esfuerzo creativo. Con toda seguridad constituirá a partir de ahora un referente importante cuando se hable del arte que se hace en Olot, lo cual, como ciudadanos de esta ciudad e integrantes de su mundo cultural debemos agradecer.

Arcadi Calzada

Son dos exposiciones, la de Narcís Coderch e Isidre Font que, de común acuerdo, se muestran bajo el título analgésico e irónico, aunque no burlesco, de Escuela Inferior de Paisaje de Olot. La severidad histórica y la memoria personal distinguirán los escabrosos paralelismos y divergencias respecto a la Superior. Grave error. El hecho es que: se encuentre donde se encuentre el rasero, la superioridad o la inferioridad del paisajismo y del paisaje incumbe a quien lo mira, como se mira, que se destila y como acude sobre una tela en blanco después de haberse integrado en el pensamiento de los artistas. Como decía Joan Teixidor: "Lo que es seguro es que el paisaje no puede ser una pura fórmula. Todo esto que vemos, al llegar a la tela se debe reinventar, ha de ser otra cosa". Ambos son exponentes de esta práctica.

Isidre Font aprehende el paisaje como a escenario, pero nunca en su integridad. Retales desnudos, inmóviles, alérgicos a la anécdota infértil que signifique molestar la espectación de quien no sabe. Es el pintor de la música callada; de los tonos sutiles, que invitan a la introspección, a la armonía.

Narcís Coderch extrae elementos de este paisaje; a menudo emblemáticos y biológicamente vivos que, descontextuados o mejor dicho: despaisajados e inmersos en nuevas atmósferas más picturales obturan la inmediatez del elemento para orientarnos hacia una lujosa recopilación de sugerencias narrativas.

Todo y todos están en un paisaje, hasta el paisaje. Corresponde a los artistas proyectarse y proyectarnos, en el paisaje.

Sebastià Goday - Agosto 1993

N A R C Í S C O D E R C H

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- 1983 "LA CADIRA. FÓRMULES VISUALS". ITINERANT.
- 1984 "ENTRE LÍMITS". A CARLOS MENSA. ITINERANT.
- 1985 "NITS". FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS. BARCELONA.
- 1986 "GIRÒTICA". ITINERANT.
- 1987 "II MOSTRA D'ART". CASA DE CULTURA. GIRONA.
- 1988 "PINTURA A LA CARTA". CAN GINEBREDA. PORQUERES.
- 1989 "ELS ARTISTES PEL MUSEU DE DEMÀ". SALA OBERTA. OLOT.
- 1990 "EN VIDA VOSTRA". ESPAIS. GIRONA.
- 1991 "CENTENARI FONT MOIXINA". ITINERANT.
- 1992 "7 PINTORS DAVANT ELS J.J.O.O.". SALA FÒRUM. GIRONA.
- 1993 EXPOSICIÓ LI PREMI CENTELLES DE PINTURA.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1982 GALERIA D'ART SANT LLUC. OLOT.
- 1984 GALERIA D'ART SANT LLUC. OLOT.
- 1990 GALERIA D'ART SANT LLUC. OLOT.
- 1991 SALES MUNICIPALS. TUÏR.
- 1992 LES BERNARDES. SALT.
- 1993 ESCOLA INFERIOR DE PAISATGE D'OLOT. ISIDRE FONT - NARCÍS CODERCH. GALERIA D'ART SANT LLUC, OLOT.

OBRA A:

- FUNDACIÓ MARGARIDA MARÇÀ.
- MUSEU D'ART DE GIRONA.
- MUSEU COMARCAL DE LA GARROTXA.
- MUSEU DE TOSSA.
- MUSEU I FONDS D'ART DE PORRERES.
- AJUNTAMENT DE PALAFRUGELL.
- FUNDACIÓ PALOMA O'SHEA DE SANTANDER.
- FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS.

I S I D R E F O N T

EXPOSICIONS COLLECTIVES

- 1982-83 EXPRESSIÓ JOVE OLOTINA "CRÒNICA ALTERNATIVA D'UNA CONSCIÈNCIA PLÀSTICA". GIRONA,... TOSSA DE MAR.
- 1983 "LA CADIRA". FÓRMULES VISUALS, BARCELONA, GIRONA, LLEIDA,... TOSSA DE MAR.
- 1984-85 "ENTRE LÍMITS". A CARLOS MENSA (1936-1982). SABADELL, CADAQUÉS, OLOT,... BARCELONA.
- 1985 "LLEGIM SABATES". LLEIDA, TARRAGONA, GIRONA, BARCELONA.
- 1986 PINTORS ACTUALS. GALERIA D'ART SANT LLUC, OLOT.
- 1987 "ALTRES APORTACIONS SOBRE EL PAISATGE". ESCOLA DE BELLES ARTS D'OLOT.
- 1988 EXPOSICIÓ PRESENTACIÓ DEL LLIBRE GUIA AMIR D'ARTS PLÀSTIQUES. PALAFRUGELL-ART.
- 1989-90 EN PREPARACIÓ. OBRA DE GRAN FORMAT I SOBRE PAPER.
- 1990 EXPOSICIÓ COLLECTIVA GALERIA D'ART SANT LLUC, OLOT.
- 1992 SALÓ MONOGRÀFIC ART D'OLOT. NARCÍS CODERCH, ISIDRE FONT. OLOT.
- 1993 EXPOSICIÓ LI PREMI CENTELLES DE PINTURA.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1985 EXPOSICIÓ GALERIA D'ART SANT LLUC, OLOT.
- 1992 EXPOSICIÓ D'OBRA SOBRE PAPER. GALERIA D'ART SANT LLUC, OLOT.
- 1993 ESCOLA INFERIOR DE PAISATGE D'OLOT. ISIDRE FONT - NARCÍS CODERCH. GALERIA D'ART SANT LLUC, OLOT.

PREMIS

- 3R. PREMI.
XXVII CONCURS INTERNACIONAL DE PINTURA DE TOSSA DE MAR. 1983.
- PREMI PINTURA JOVE.
XXV CONVOCATÒRIA "PREMI PINTURA JOVE".
SALA PARÉS, BARCELONA. 1983.
- 2N. PREMI.
CONCURS VILA DE PALAFRUGELL. 1984.
- PREMI VALENTÍ.
3A. EDICIÓ PREMI NACIONAL DE PINTURA VALENTÍ.
SANT PERE DE RIBAS, BARCELONA. 1984.
- 1R. PREMI.
XXIX CONCURS INTERNACIONAL DE PINTURA DE TOSSA DE MAR. 1985.

Acrylic s/t.

~~ESCOLA INFERIOR DE PAISATGE D'OLOT: NARCÍS CODERCH I ISIDRE FONT.~~

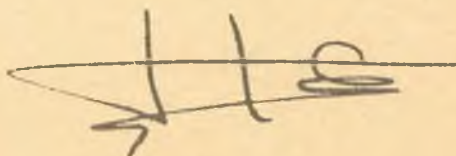
Són dues exposicions, la de Narcís Coderch i la d'Isidre Font que, de comú acord, es mostren sota el títol analgèsic i irònic, que no burlesc, d'Escola Inferior de Paisatge d'Olot. La severitat històrica i la memòria personal destriaran tota mena d'escabrosos paral·lelismes i divergències amb la Superior. Greu error. El fet és que: estigui a on estigui el raser, la superioritat o la inferioritat del paisatgisme i del paisatge incumbeix a qui el mira, com es mira, què se'n poua i com acudeix damunt d'una tela en blanc després d'haver-se integrat en el pensament dels artistes. Com deïa Joan Teixidor: "El que és segur és que el paisatge no pot ser una pura fórmula. Tot això que veiem, en arribar a la tela s'ha d'inventar de nou, ha de ser una altra cosa". Ambdós són exponents d'aquesta pràctica.

Isidre Font aprehen el paisatge com a escenari, però mai en la seva integritat. Retalls nus, immòbils, alèrgics a l'anècdota infèrtil que signifiqui destorbar l'expectació del què no se sap. És el pintor de la música callada, dels tons subtils, que conviden a la introspecció, a la harmonia.

Narcís Coderch extreu elements d'aquest paisatge; sovint emblemàtics i biològicament vius que, descontextuats o millor dit: despaisatjats i immersos en noves atmosferes més picturals obturen la immediatesa de l'element per orientar-nos cap a un luxós recull de suggerències narratives.

Tot i tothom és en un paisatge, fins i tot el paisatge. Correspon als artistes projectar-s'hi; projectar-nos-hi.

Sebastià Goday.
Agost 1993.

recordades en els mil·límetres que permeten saber si la tonalitat és aquesta o la rodoneta és com aquella; fa que els artistes s'assemblin sempre a un altre que ho ha fet **tot** abans. Còpia de còpia ?. Variants de la recurrència de sentir i de pensar?.

Una geografia concreta, un marc que imposa, la Garrotxa, uns atributs d'escola ..., crear itineraris que només conflueixen en el recinte i en l'espai físic extern. Amb ironia i decisió, travessen el llindar per ocupar un lloc tan lliure com fictici: l'icone-vaca s'universalitza treta del context i el paisatge urbà d'Olot perd part dels seus atributs, emmascarat per una ficció bromosa on es constata que els ulls no són mai exclusius a una fidelitat.

La vaca desentumeix d'imprevist uns músculs acostumats a "posar" com a element decoratiu, bucòlic, estàtic ..., dins un paisatge. El joc creatiu que plantegen és per separar tots dos el que abans, en la tradició, constituïa una unitat: la vaca deixa de fer bonic al bell mig d'un paisatge. Aquella ciutat bromosa que desapareix a trams enigmàtica sota les pinzellades i la vaca sense prat, han deixat passar per fi l'hora fixa.

La simulació d'aquests paisatges és una altra: la línia immòbil un desdoblament que agita altres moviments. Abans l'espectador creia en la certitud de les imatges que sortien dels quadres: avui intueix vagament un element i un desplaçament possible. Les situacions arquitectòniques urbanes es desintegren: la constatació immòbil d'un motiu evocat és la certitud de qui sap completar el **puzzle** de les imatges presentades.

Quins graus de reflexió podem extreure d'aquesta complicitat a dues veus?

1. Més enllà de la lectura tòpica d'uns valors emblemàtics, hi ha el procés creatiu com a coneixement, la sinceritat del propi autor.

2. La importància del diàleg a dues bandes per demarcar punts de contacte, el retorn a un intercanvi està lluny de l'individu sempre sol que havia caracteritzat la dècada anterior.

3. Davant la mentida de la gran mentida implícita que hi ha en tants llenguatges actuals, el fet de vendre una actitud que simplement es porta o vesteix en determinats circuits, d'arrapar-se al rai d'un discurs soporífer que tot ho expliqui com una mena de dissecció anatòmica, refredant les temperatures molt per sota de zero en sentiments i accions, ens anima a la provocació.

Anem de la disbauxa emotiva a la presó de l'intelecte, de l'espontaneïtat més absoluta a la necessitat exasperant de justificar-se pel discurs teòric. L'artista no pensa en crear sinó en el càlcul de passos a donar i amb qui s'ha d'emparentar en el trajecte marcat per l'oportunisme: tot forma part de l'obra.

4. Davant els problemes de "sempre", retrobar contradiccions. replantejar, reformular ...

5. Esbrinar la forma exterior, real, concreta, i la lectura interna que es fa entre el que es veu, sent i vol.

6. Llegir la necessitat d'agafar-se a les paraules, tenir teories que acompanyin i defineixin, sinó tot balla per la gent que no pot capir l'abstracció del pensament.

7. El temps de la imatge: apareix, penses ... Imatge mental i visual caminen en direccions oposades. El tram o interval és el lloc de pensar l'art, on tot es barreja i dona la imatge plàstica.

8. La reflexió crítica sobre un tema. El temps, avançar, a voltes rebota i torna cap a si mateix. El paisatge o la tradició no té més història que la que se li ha volgut donar. No hi ha esdeveniment possible en ser o no ser paisatgista.

L'esdeveniment és la còpula, l'enllaç sense gènere possible. Un s'afrenta dia a dia amb la natura, l'espai urbà i, malgrat no trobar vaques a cada cantonada, sí deixa el pòsit d'unes vivències que entren a formar part del nostre repertori d'imatges, de la mateixa manera que no hi ha un principi o un final en el moviment de la creació: mai una forma ha de prescriure o descriure.

Glòria Bosch

Olot, juny 1993

L'ART DINS UN RAI: GIRAR L'ESQUENA

Els rais són les fustes on tots, de manera individual o en colla, ens arrapem. Són supervivència d'uns esquemes i d'uns grups de pensament. La fonamentada fragilitat de la creació fa que els artistes s'agafin a una sèrie d'estratègies que preserven seguretats.

Tots dos coneixen bé els ingredients tècnics, físics i naturals, que cal anar incorporant a un discurs plàstic de digestió lenta, on es fixen imatges. **Narcís Coderch** i **Isidre Font** lluny del discurs solitari, individual ..., manifesten una experiència de confrontació que ens permet llegir les dues visions de manera copulativa. Cada u treballa per separat; però les obres poden ser "una", ajuntar-se amb la naturalitat d'una coherència interna. Els resultats són dissímils com l'icone representat: per una banda **Isidre** parteix de la imatge urbana; mentre per l'altre, **Narcís** agafa un fragment viu de la natura, un dels elements que componen el tòpic paisatgístic de muntanya: les vaques.

Són, doncs, ingredients separats. Les vaques no estan dins els carrers urbans, però hi ha el trasllat, la conjunció de terres/termes fronterers. L'absència d'il·lusió els condueix amb tota la naturalitat del món a subvertir els esquemes de la mal entesa modernitat, renunciar a l'acte transcendent que utilitza l'artista, fugir de l'esquema o quadrícula - les xarxes múltiples, les vies o enllaços - i constituir-se plàsticament, de manera asèptica, distant, en el seu propi llenguatge.

El creador actual es mira amb ulls aliens, crítics, tot allò que comporta un passatge/paisatge de tradició i, encara més, si la referència ens adreça a una tòpica Escola d'Olot. Però hi ha una altra mirada, els ulls comporten un altre tipus de provocació més intel·ligent i que, amb tota naturalitat, resitua la mirada:

- I perquè no pintem tots, de manera conscient, vaques o paisatges ...?.
- Que fort !!! -diuen tots.

I és, just en aquest sentit, que cal qüestionar-se i girar l'esquena, amb mirades equívocues que prenen els icones com a víctimes d'una gran malaltia, absolutament deteriorats pel temps, sense ningú que els pugui donar un cop de mà per sortir-se'n i fer la lectura "trànsfuga". El més fort de tot és pensar que hi ha elements i maneres que no es poden desenterrar, quan potser avui la màxima provocació sigui l'inrevés: la visió aparentment molt "apacible" d'una vaca, perpetuada pel pintor amb totes les seves formes, amb les línies i els arrodoniments de llei, mirant-nos ... ¿No és més fort perpetuar uns esquemes que, amb l'ús reiteratiu, ja no representen cap mena de revulsiu, sovint encarcerant-se sota el perfum marejant del concepte "actual", "modern" ... o, en el cas pitjor, "avantguarda", manifest dels epígons més desmarcats?. No és més fort aquest detritus de paraules esmicolades en còpies de còpies de còpies de còpies ... ?. ¿Per què està **vedat** pel creatiu d'avui, si vol ser considerat un personatge en tota regla, amb una obra guapa, utilitzar el paisatge o l'entorn més quotidià, aquells trets perpetuats en altres temps per una escola?. ¿És la millor manera de girar la truita i retornar-los passats pel sedàs d'una calma incòmoda: la ironia més càustica.

Un punt de fuga, com en la música, un tema que tot i amb la cura d'una tradició representativa, esdevé tant o més provocatiu perquè ningú s'atreveix a encarar-s'hi amb la ironia que comporta tractar-ho obertament. La pedanteria del "moderno" s'arrapa a un altre rai (n'està ple de rais dins el món de l'art): ser diferent i novedós és el més important, malgrat jugar-s'hi sovint el pa en la confiança de l'analfabetisme de la mirada. En aquest rai cal creure's contenidor d'un saber despreciatiu envers tot el que ja té "pare" o "mare" (o aprofitar bé que els propis "pares" i "mares" no hagin arribat pels llocs on es mouen). La frase indiscutible d'un comentari d'èlite davant una obra qualsevol - l'obra és el que menys interessa -, és la que "reventa" amb gratuïtat:

- Això ja s'ha fet !!! ... Guaita, el mateix color de ..., o la piga al nas que ja sortia a les obres de ...

La necessitat de fer notar un saber farcit de noms (per altra banda es pot llegir límit i impotència),

Des del tren

116 x 89

Blau del Parc Vell

116 x 89

UNA ESCOLA "INFERIOR" DE PAISATGE

En el seu moment, tingué la seva importància el llibre "Olot, temps de ruptura". Uns joves artistes olotins tenien necessitat de trencar amb la tradició artística de la ciutat que, indefugiblement, identificava art amb pintura paisatgística. Tenien necessitat de fer un punt i apart amb aquesta pintura ensucrada i bucòlica, que era simple mímesi del privilegiat entorn natural garrotxí. Tenien necessitat, en definitiva, de manifestar que, des de la capital de La Garrotxa, es podia fer alguna cosa més que posar-se a la cua dels seguidors de Vayreda. Aquells joves, Rosa Serra, Quim Domènec, Pere Solanilla i Xavier Carbonell ja no són tan joves i tenen, avui per avui, una obra ben consolidada. Ells ja són també un punt de referència quan es parla de l'art d'Olot.

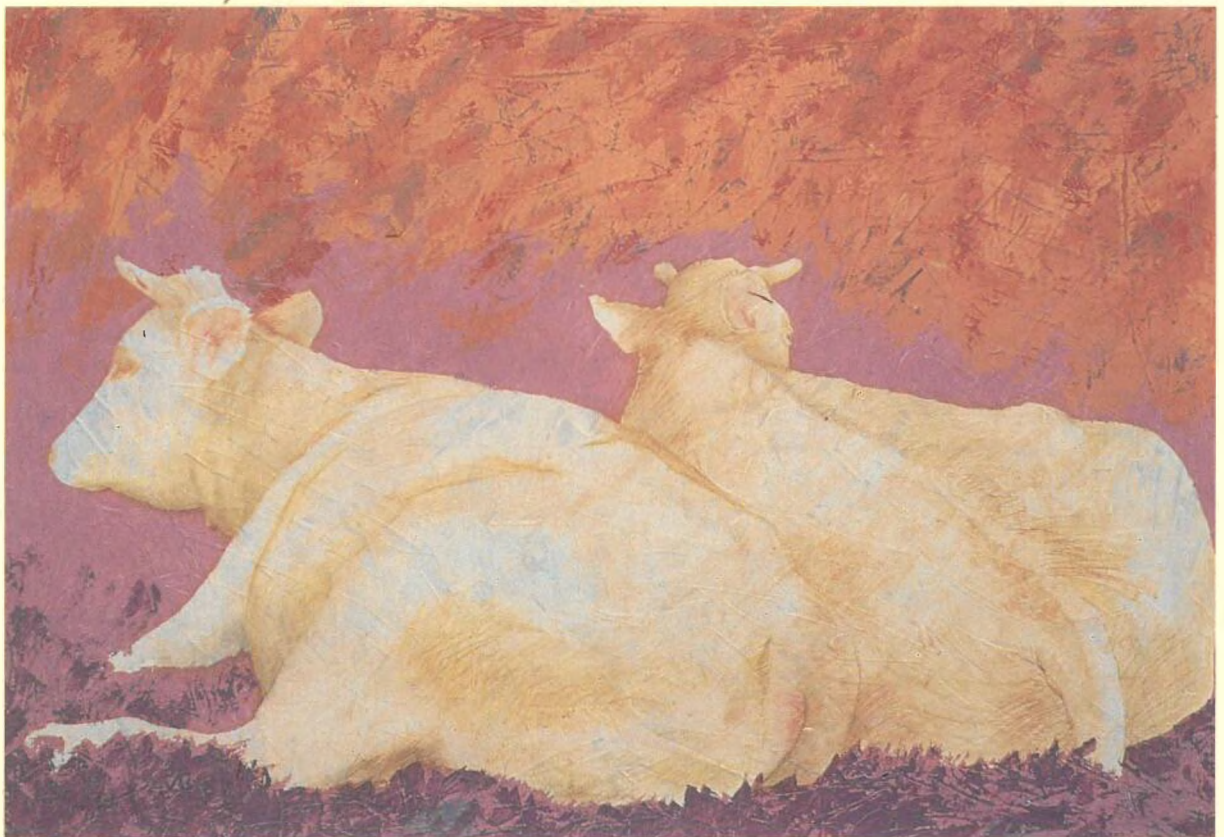
Uns joves artistes olotins d'ara ens presenten la seva obra també amb unes clares referències a la tradició pictòrica olotina. Narcís Coderch i Isidre Font ja no tenen necessitat, però, de trencar amb la tradició. Donen per suposat que aquesta ha estat superada. Hi estableixen, així, una relació molt particular. Juguen amb el paisatge i amb tots aquells referents. S'hi recreen, per finir amb una obra que n'és ben allunyada. La seva exposició es titula, per començar, "Escola Inferior de Paisatge". que ve a ser una clara rèplica del nom que durant la República es donava a la nostra escola artística. Amb aquest nom ens piquen l'ullet i ens posen alerta de que hi ha una certa ironia en referència a la tradició. Perquè sí que a la seva obra hi ha paisatge. És però molt diferent del que fan Vayreda i els seus seguidors. Es dediquen, així, a un paisatge urbà, quelcom molt poc habitual a l'escola olotina. L'obsessió de Narcís Coderch i de Isidre Font pels racons i espais reduïts - que justificaria també el títol de l'exposició- no té tampoc precedent. En allò, però, en el qual més clarament s'allunyen del paisatge típic és en la tècnica que utilitzen. Es pot qualificar, sense cap mena de dubte, de moderna. En certs moments, fins la podríem adjectivitzar de "posmoderna". És aquesta una qualificació que s'ha utilitzat molt a la lleugera, sense que hi hagués gaire precisió de què significava exactament. El que pinten, però, aquests dos artistes olotins té, em sembla, molt a veure amb tot allò que s'ha vingut anomenant posmodern.

En qualsevol cas, el que se'ns presenta pot ser la producció d'una escola "inferior", però no d'una escola irrellevant. Es tracta d'una obra molt digna, on s'hi concentra un gran esforç creatiu. Amb tota seguretat, per tant, constituirà a partir d'ara un referent important quan es parli de l'art que es fa a Olot, el qual és cosa que com a ciutadans d'aquesta vila i integrants del seu món cultural ens hem d'agrair.

Paisatge d'Olot

162 x 116

Vaques a la tardor

162 x 114

Aquest catàleg s'ha pogut dur a terme gràcies a la participació dels nostres amics Glòria Bosch, Sebastià Goday i Arcadi Calzada i especialment de Dani Riera, autor de les fotografies, i de totes aquelles persones que han col.laborat en la seva realització, a tots els agraïm la seva confiança.

La Baskirri

100 x 100

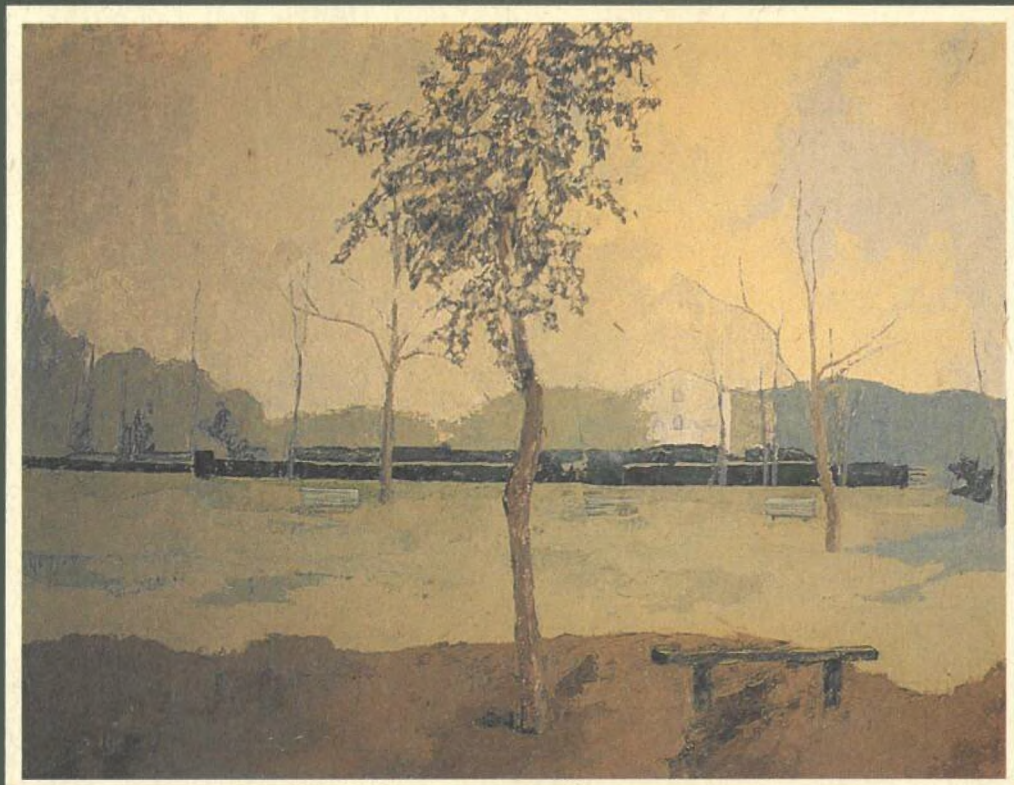

CASA DE CULTURA
"LES BERNARDES"

Carrer Major, 172
Tel. 23 46 95
17190 SALT - GIRONA

Del 16 d'octubre al 4 de novembre de 1995

Horaris Laborables: de 10 a 1 i de 5 a 10
Dissabtes: de 10 a 1 i de 7 a 9 - Festius: tancat

Arbre negre

116 x 89